

Warszawa, dnia 16 marca 2017 r.

**PREZES
URZĘDU KOMUNIKACJI ELEKTRONICZNEJ**

Józef Woch
prowadzący działalność gospodarczą pod
firmą **Józef Woch CYBERNET WMW**
ul. Krakowska 172
32-080 Zabierzów

Wanda Tylek
ul. Stachewicza 15/18
31-303 Kraków

Postanowienie Nr DT.WOT.6171.4.2017.7

Na podstawie art. 106 § 5 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 23, z późn. zm.), zwanej dalej „k.p.a.”, w związku z art. 124 ust. 1b ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 2147, z późn. zm.), zwanej dalej „u.g.n.”, w związku z art. 33 ust. 7 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 1537, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą z dnia 7 maja 2010 r.”, oraz art. 206 ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 1489 z późn. zm.), zwanej dalej „Pt”,

uzgadniam w całości,

w zakresie urządzeń łączności publicznej, projekt decyzji administracyjnej znak: GN.II.6852.3.20.2016.SP, przedłożony przez Starostę Krakowskiego (zwanego dalej także „Starostą” lub „Organem”) przy piśmie z dnia 13 stycznia 2017 r., znak: GN.II.6852.3.20.2016.SP, odmawiającej ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości, stanowiącej własność Wandy Alicji Tylek, oznaczonej jako działka Nr 636/1, położonej w miejscowości Rząska, gmina Zabierzów, województwo małopolskie (zwanego dalej „Nieruchomością”), poprzez udzielenie Józefowi Woch prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą Józef Woch CYBERNET WMW w Zabierzowie zezwolenia na założenie i przeprowadzenie urządzeń łączności publicznej, polegającego na podwieszeniu światłowodowej linii telekomunikacyjnej na podbudowie istniejącej linii energetycznej, w sposób przedstawiony w załączniku graficznym do projektu decyzji Starosty.

Uzasadnienie

Starosta, przy piśmie z dnia 13 stycznia 2017 r., znak: GN.II.6852.3.20.2016.SP (data wpływu do Urzędu Komunikacji Elektronicznej, dalej jako „UKE”: 19 stycznia 2017 r.), na podstawie art. 124 ust. 1b u.g.n., przekazał do uzgodnienia Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej (zwanemu dalej „Prezesem UKE”) projekt decyzji znak: GN.II.6852.3.20.2016.SP, odmawiającej ograniczenia sposobu korzystania z Nieruchomości, poprzez udzielenie na rzecz Józefa Woch prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Józef Woch CYBERNET WMW w Zabierzowie (zwanego dalej także „CYBERNET”, „Wnioskodawcą” lub „Inwestorem”) zezwolenia na założenie i przeprowadzenie urządzeń łączności publicznej w postaci nadziemnej światłowodowej linii telekomunikacyjnej (zwany dalej „Projektem decyzji”).

Z sentencji Projektu decyzji wynika, że Organ, na podstawie art. 124 ust. 1-8 u.g.n. oraz art. 104 k.p.a., po rozpatrzeniu wniosku Inwestora z dnia 17 sierpnia 2016 r. w sprawie ograniczenia sposobu korzystania z Nieruchomości, zamierza odmówić ograniczenia sposobu korzystania z Nieruchomości z uwagi na fakt, iż postanowienia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, które mają zastosowanie do Nieruchomości, przewidują, iż infrastrukturę telekomunikacyjną należy umieszczać wyłącznie w sposób doziemny (§ 22 wyżej wskazanego planu).

Pismem z dnia 1 lutego 2017 r. znak: DT.WOT.6171.4.2017.2 Prezes UKE poinformował strony niniejszego postępowania uzgodnieniowego o przysługującym im, na podstawie art. 10 k.p.a., prawie do zapoznania się z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, a także do ostatecznego wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, w terminie 5 dni od otrzymania pisma.

Strony postępowania nie skorzystały z uprawnienia, o którym mowa powyżej.

W związku z powyższym, Prezes UKE zważył, co następuje:

Stosownie do art. 206 ust. 1 Pt postępowanie przed Prezesem UKE toczy się na podstawie przepisów k.p.a. ze zmianami wynikającymi z Pt oraz ustawy z dnia 7 maja 2010 r.

Zgodnie z przepisem art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r.: *„Właściciel, użytkownik wieczysty nieruchomości lub zarządca nieruchomości, niebędący przedsiębiorcą telekomunikacyjnym, jest obowiązany umożliwić operatorom, podmiotom, o których mowa w art. 4 pkt 1, 2, 4, 5 i 8 Pt oraz jednostkom samorządu terytorialnego wykonującym działalność, o której mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., umieszczenie na nieruchomości obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej w celu niezwiązanym z zapewnieniem telekomunikacji w budynku znajdującym się na tej nieruchomości, w szczególności instalowanie urządzeń telekomunikacyjnych, przeprowadzanie linii kablowych pod nieruchomością, na niej lub nad nią, umieszczanie tabliczek informacyjnych o urządzeniach, a także ich eksploatację i konserwację, jeżeli nie uniemożliwia to racjonalnego korzystania z nieruchomości, w szczególności nie prowadzi do istotnego zmniejszenia wartości nieruchomości”.*

Z brzmienia przepisu art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. wynika, że dotyczy on umieszczania obiektów infrastruktury telekomunikacyjnej na nieruchomości w celu niezwiązanym z zapewnieniem telekomunikacji w budynku znajdującym się na tej nieruchomości.

Stosownie do art. 33 ust. 3 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., warunki korzystania z nieruchomości ustala się w umowie, która jest zawierana na piśmie, w terminie 30 dni od dnia wystąpienia przez operatora z wnioskiem o jej zawarcie. Stronami umowy są z jednej

strony operator, z drugiej strony właściciel, użytkownik wieczysty lub zarządca nieruchomości, niebędący przedsiębiorcą telekomunikacyjnym. W umowie ustalane są warunki korzystania przez operatora z nieruchomości, w celu zakładania i konserwacji urządzeń lub linii telekomunikacyjnych, jak również zasady odpłatności za korzystanie z tej nieruchomości. W myśl zaś art. 33 ust. 7 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., jeżeli w terminie, o którym mowa w ust. 3 (tj. terminie 30 dni od dnia wystąpienia przez operatora z wnioskiem o zawarcie umowy) nie zostanie zawarta umowa, stosuje się odpowiednio przepisy art. 124 i art. 124a u.g.n.

Przepis art. 124 ust. 1 u.g.n. stanowi, iż starosta, wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej, może ograniczyć, w drodze decyzji, sposób korzystania z nieruchomości przez udzielenie zezwolenia na zakładanie i przeprowadzenie na nieruchomości ciągów drenażowych, przewodów i urządzeń służących do przesyłania lub dystrybucji płynów, pary, gazów i energii elektrycznej oraz urządzeń łączności publicznej i sygnalizacji, a także innych podziemnych, naziemnych lub nadziemnych obiektów i urządzeń niezbędnych do korzystania z tych przewodów i urządzeń, jeżeli właściciel lub użytkownik wieczysty nieruchomości nie wyraża na to zgody. Ograniczenie to następuje zgodnie z planem miejscowym, a w przypadku braku planu, zgodnie z decyzją o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego.

W świetle zaś art. 124 ust. 1b u.g.n. „*W zakresie urządzeń łączności publicznej decyzję w sprawie zezwolenia wydaje się w uzgodnieniu z Prezesem Urzędu Komunikacji Elektronicznej. Decyzja ta może być również wydana w przypadku braku planu miejscowego lub gdy decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego nie jest wymagana*”. Jak wynika zatem z brzmienia przedstawionego powyżej przepisu art. 124 ust. 1b u.g.n., w zakresie urządzeń łączności publicznej decyzję w sprawie zezwolenia (o którym mowa w art. 124 ust. 1 u.g.n.) wydaje się w uzgodnieniu z Prezesem UKE. Przepis ten stanowi także, że decyzja ta może być również wydana w przypadku braku planu miejscowego lub gdy decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego nie jest wymagana. Wyjaśnić przy tym należy, że w myśl art. 4 pkt 18 u.g.n., przez łączność publiczną należy rozumieć infrastrukturę telekomunikacyjną służącą zapewnieniu publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych w rozumieniu przepisów Pt.

Przepis art. 124 ust. 1b u.g.n. wskazuje formę tzw. współdziałania, która przy wydawaniu decyzji w sprawie zezwolenia na zakładanie i przeprowadzanie na nieruchomości urządzeń łączności publicznej przybiera postać uzgodnienia. Natomiast zasady i tryb współdziałania organów administracji publicznej przy wydawaniu decyzji administracyjnej reguluje przepis art. 106 k.p.a.

W myśl art. 106 § 1 k.p.a., jeżeli przepis prawa uzależnia wydanie decyzji od zajęcia stanowiska przez inny organ (wyrażenia opinii lub zgody, albo wyrażenia stanowiska w innej formie), decyzję wydaje się po zajęciu stanowiska przez ten organ. Z przepisu art. 106 § 2 k.p.a. wynika zaś, iż wszczęcie tzw. postępowania uzgodnieniowego następuje na wniosek organu wydającego decyzję. Przepis art. 106 § 5 k.p.a. stanowi natomiast, że wyrażenie stanowiska przez organ następuje w procesowej formie postanowienia.

Jak podkreśla się w orzecznictwie, organ współdziałający przedstawia swoje stanowisko w sprawie administracyjnej rozstrzyganej w drodze decyzji, a zatem zakres i przedmiot tego stanowiska są niejako podwójnie ograniczone: po pierwsze - przedmiotem sprawy administracyjnej, po drugie - zakresem właściwości (zadań) organu współdziałającego (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 20 listopada 1997 r., sygn. akt V SA 2699/96, ONSA 1998, nr 4, poz. 123, w którym przyjęto, że: „*Jeżeli przepis prawa materialnego uzależnia wydanie decyzji od zajęcia stanowiska w formie opinii przez*

inny organ, to opinia ta nie może dotyczyć dowolnych spraw związanych z przedmiotem rozstrzygnięcia, lecz tylko tych aspektów, które wiążą się z zadaniami organu opiniującego”). Jednocześnie organ współdziałający nie może ingerować w przedłożony do uzgodnienia projekt decyzji i zmieniać jego ustaleń (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy z dnia 20 stycznia 2009 r., sygn. akt II SA/Bd 770/08, LEX nr 487279).

Prezes UKE wyjaśnia ponadto, iż wydając niniejsze rozstrzygnięcie w sprawie uzgodnienia Projektu decyzji, opierał się zarówno na stanie faktycznym ustalonym przez Starostę i przedstawionym w Projekcie decyzji, jak też na własnych ustaleniach. Jak bowiem wskazuje się w orzecznictwie sądowym (np. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 6 października 2006 r., sygn. akt II OSK 1203/05, LEX nr 289289) *„Postępowanie przed organem współdziałającym ma wyłącznie charakter pomocniczy w sprawie załatwianej w formie decyzji administracyjnej przez inny organ. W takiej zaś sytuacji stanowisko organu współdziałającego może być oparte na stanie faktycznym i prawnym ustalonym przez organ wydający decyzję (...)”*.

Po analizie przedstawionego do uzgodnienia Projektu decyzji, a także materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie, Prezes UKE stwierdził, że zakresem uzgodnienia w niniejszej sprawie objęty jest projekt rozstrzygnięcia Organu w przedmiocie ograniczenia sposobu korzystania z Nieruchomości poprzez udzielenie Wnioskodawcy zezwolenia na umieszczenie na Nieruchomości nadziemnej światłowodowej linii telekomunikacyjnej.

Zauważyć należy, że przepis art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. stanowi o zobowiązaniu właścicieli, użytkowników wieczystych lub zarządców nieruchomości do udostępniania tych nieruchomości i umożliwienia operatorom umieszczania na nich obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej.

Z uwagi jednak na to, że ustawa z dnia 7 maja 2010 r. nie zawiera definicji pojęcia „obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej”, którym ustawodawca posługuje się w art. 33 ust. 1 tej ustawy, ustalenia co jest przedmiotem niniejszego postępowania należy dokonać w oparciu o rozumienie użytych przez ustawodawcę pojęć, przede wszystkim w świetle obowiązujących przepisów prawa.

W oparciu o przepis art. 2 pkt 8 Pt wskazać zatem należy, że infrastruktura telekomunikacyjna to *„urządzenia telekomunikacyjne, oprócz telekomunikacyjnych urządzeń końcowych, oraz w szczególności linie, kanalizacje kablowe, słupy, wieże, maszty, kable, przewody oraz osprzęt, wykorzystywane do zapewnienia telekomunikacji”*. Z powyższego wynika zatem, że w skład infrastruktury telekomunikacyjnej wchodzić będą zarówno urządzenia telekomunikacyjne, jak też inne elementy wykorzystywane do zapewnienia telekomunikacji.

Telekomunikacyjna linia kablowa jest zatem elementem infrastruktury telekomunikacyjnej. Stosownie do § 3 pkt 6 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 października 2005 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać telekomunikacyjne obiekty budowlane i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 219, poz. 1864, z późn. zm.), zwanego dalej „Rozporządzeniem”, linia kablowa to ciąg połączonych kabli. Linię kablową tworzyć może między innymi kabel światłowodowy, który jest elementem infrastruktury telekomunikacyjnej wykorzystywanym do zapewnienia telekomunikacji. W § 3 pkt 2 Rozporządzenia została zawarta natomiast definicja telekomunikacyjnego obiektu budowlanego, w myśl której telekomunikacyjnym obiektem budowlanym jest linia kablowa podziemna, linia kablowa nadziemna, kanalizacja kablowa, kontenery telekomunikacyjne, szafy kablowe oraz wolno stojące konstrukcje wsporcze anten i urządzeń radiowych, w tym wolno stojące maszty antenowe i wolno stojące wieże antenowe. Mając na uwadze powyższe

przepisy prawa Prezes UKE wskazuje, że linia kablowa nadziemna (światłowód na podbudowie istniejącej linii energetycznej) mieści się w pojęciu obiektu infrastruktury telekomunikacyjnej.

Prezes UKE pragnie dodatkowo podnieść, że zgodnie z § 5 ust. 2 Rozporządzenia dopuszcza się budowę linii kablowych nadziemnych na istniejącej podbudowie telekomunikacyjnej, elektroenergetycznej i trakcyjnej.

Biorąc pod uwagę opisany powyżej przedmiot inwestycji Wnioskodawcy, a także pojęcia telekomunikacyjnej linii kablowej oraz obiektu infrastruktury telekomunikacyjnej, Prezes UKE ustalił, że zamierzeniem Inwestora jest przeprowadzenie inwestycji, o której mowa w art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., tj. umieszczenie na Nieruchomości obiektu infrastruktury telekomunikacyjnej, jakim jest w tym przypadku linia kablowa nadziemna.

Z art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. wynika ponadto, że podmiotem zobowiązanym do umożliwienia umieszczenia na nieruchomości obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej jest właściciel, użytkownik wieczysty nieruchomości lub zarządca nieruchomości, niebędący przedsiębiorcą telekomunikacyjnym.

W toku postępowania administracyjnego prowadzonego przed Starostą, Organ ustalił, iż Nieruchomość stanowi własność Wandy Tylek.

Na podstawie danych zawartych w rejestrze przedsiębiorców telekomunikacyjnych Prezes UKE ustalił, iż właściciel Nieruchomości nie jest przedsiębiorcą telekomunikacyjnym. Wobec powyższego, podmiotem zobowiązanym do udostępnienia Nieruchomości na rzecz Wnioskodawcy, na cele wskazane w art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. – jest właściciel Nieruchomości, tj. Wanda Tylek.

Kolejną kwestią wymagającą ustalenia jest okoliczność, czy Wnioskodawca jest podmiotem uprawnionym do umieszczenia na nieruchomości obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej, o których mowa w art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. Zgodnie z treścią art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., prawo umieszczenia na nieruchomości obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej przysługuje bowiem operatorom, podmiotom, o których mowa w art. 4 pkt 1, 2, 4, 5 i 8 Pt oraz jednostkom samorządu terytorialnego wykonującym działalność, o której mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r.

Inwestorem w niniejszej sprawie jest CYBERNET. Jak wynika z treści wpisu do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych pod numerem 647, Wnioskodawca jest uprawniony do dostarczania sieci telekomunikacyjnej. Biorąc pod uwagę powyższe stwierdzić należy, że Wnioskodawca posiada status operatora. Zgodnie bowiem z definicją zawartą w art. 2 pkt 27 lit. b Pt, operatorem jest przedsiębiorca telekomunikacyjny uprawniony do dostarczania publicznych sieci telekomunikacyjnych lub świadczenia usług towarzyszących.

Powyższe oznacza, że Wnioskodawcy przysługuje uprawnienie wynikające z art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., a tym samym Inwestor posiadał uprawnienie do złożenia do Starosty, na podstawie art. 124 ust. 1 u.g.n. w związku z art. 33 ust. 7 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., wniosku o ograniczenie sposobu korzystania z Nieruchomości.

Zauważyć należy, że przepis art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. ma zastosowanie w przypadku żądania dostępu do nieruchomości w celu niezwiązanym z zapewnieniem telekomunikacji w budynku znajdującym się na tej nieruchomości. Prezes UKE w prowadzonym postępowaniu zobowiązany jest zatem ustalić, czy spełnione zostało powyższe wymaganie.

Oceniając spełnienie powyższej przesłanki należy zaznaczyć, że w protokole z rozprawy administracyjnej przeprowadzonej w dniu 16 września 2016 r. wyjaśniono, że „W południowo-wschodnim narożniku działki znajduje się ogród a w nim słup energetyczny, na którym planowane jest podwieszenie światłowodu. Podpięcie światłowodu będzie prowadzić od północy czyli od słupa na działce sąsiedniej. W chwili obecnej na tej trasie między ww. słupami biegną już dwie linie energetyczne. Następnie projektowany światłowód ma od słupa znajdującego się na przedmiotowej działce biec w kierunku zachodnim do słupa już znajdującego się na działce sąsiedniej. W chwili rozprawy także do ww. słupa na działce sąsiedniej biegnie już jedna linia elektroenergetyczna. Planowany światłowód przebiegać będzie zatem równoległe do już położonych linii elektroenergetycznych.” Powyższe wskazuje zatem jednoznacznie, iż zgodnie z zamierzeniem Operatora inwestycja miałaby przebiegać jedynie przez Nieruchomość, bez jakiegokolwiek połączenia z budynkiem na niej się znajdującym. Stwierdzić wobec powyższego należy, iż wskazana przesłanka dotycząca żądania dostępu do nieruchomości w celu niezwiązanym z zapewnieniem telekomunikacji w budynku znajdującym się na tej nieruchomości, w niniejszej sprawie została spełniona.

Zgodnie natomiast z przepisem art. 124 ust. 1 u.g.n. ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości następuje z uwagi na to, aby zrealizowany został cel publiczny, który będzie zgodny z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, a w razie jego braku - z decyzją o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego.

Odnosząc się w tym miejscu do ustalenia, czy przedmiotowa inwestycja jest inwestycją celu publicznego, Prezes UKE pragnie podnieść, że pojęcie inwestycji celu publicznego definiuje ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 778, z późn.zm.), zwana dalej „u.p.z.p.”. Zgodnie bowiem z art. 2 pkt 5 u.p.z.p. przez inwestycję celu publicznego należy rozumieć działania o znaczeniu lokalnym (gminnym) i ponadlokalnym (powiatowym, wojewódzkim i krajowym), a także krajowym (obejmującym również inwestycje międzynarodowe i ponadregionalne), bez względu na status podmiotu podejmującego te działania oraz źródła ich finansowania, stanowiące realizację celów, o których mowa w art. 6 u.g.n. Stosownie zaś do postanowień art. 6 pkt 1 u.g.n., celami publicznymi w rozumieniu tej ustawy jest wydzielanie gruntów pod drogi publiczne i drogi wodne, budowa, utrzymywanie oraz wykonywanie robót budowlanych tych dróg, obiektów i urządzeń transportu publicznego, a także łączności publicznej i sygnalizacji. W myśl natomiast art. 4 pkt 18 u.g.n., przez łączność publiczną należy rozumieć infrastrukturę telekomunikacyjną służącą zapewnieniu publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych w rozumieniu przepisów Pt. Jak wynika zatem z przepisu art. 2 pkt 5 u.p.z.p. w związku z art. 6 pkt 1 u.g.n., inwestycje z zakresu łączności publicznej należy traktować jako realizujące cel publiczny. Przesłanką konieczną do uznania określonej inwestycji za inwestycję celu publicznego jest wykazanie, że planowana inwestycja wiązać się będzie z urzeczywistnieniem potrzeb określonych wspólnot na poziomie gminnym, powiatowym, wojewódzkim lub społeczeństwa całego kraju. Powyższe potwierdza ugruntowane stanowisko sądów administracyjnych. Przykładowo, powołać można uzasadnienie wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 27 kwietnia 2010 r., sygn. akt II OSK 648/09, LEX nr 758967, w którym Sąd wskazał, iż: „Na pojęcie „inwestycji celu publicznego” składają się dwa elementy, których łączne wystąpienie jest warunkiem koniecznym takiego rodzaju inwestycji. Pierwszy element stanowi określenie przedmiotu inwestycji, jakim jest realizacja celu publicznego wskazanego w art. 6 u.g.n., a drugi element stanowi przypisanie inwestycji znaczenia lokalnego lub ponadlokalnego. Tak więc z treści art. 2 pkt 5 u.p.z.p. wynika, iż warunkiem przyporządkowania inwestycji do wskazanej kategorii jest jej lokalne lub ponadlokalne znaczenie, niezależnie od tego, że winien być to cel, o jakim mowa w art. 6 u.g.n.”. Warto też powołać uzasadnienie wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 2 czerwca 2009 r., sygn. akt II OSK 878/08, LEX nr 563559,

w którym Sąd podniósł, że „Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym odwołując się do definicji celu publicznego zawartej w u.g.n. opiera się na kryterium przedmiotowym. Decydujące znaczenie ma charakter zamierzenia inwestycyjnego, a więc czy będzie to działanie o zasięgu co najmniej lokalnym w zakresie celów określonych w art. 6 u.g.n. Jednym z takich celów jest wydzielenie gruntów pod obiekty i urządzenia łączności publicznej i sygnalizacji”.

W świetle powyższych wyjaśnień Prezes UKE stwierdził zatem, że projektowana przez Wnioskodawcę inwestycja polegająca na budowie telekomunikacyjnej linii kablowej (światłowodowej) na podbudowie istniejącej linii energetycznej, spełnia wymogi inwestycji celu publicznego. Jak ponadto wynika z treści wniosku z dnia 17 sierpnia 2016 r., planowana telekomunikacyjna sieć szerokopasmowa („Jurajska Sieć Szerokopasmowa”) miałyby służyć mieszkańcom gminy Zabierzów, a w szczególności mieszkańcom miejscowości Rząska, Szczyglice i Balice. Powyższe ustalenia prowadzą do wniosku, że przedmiotowa inwestycja stanowi zamierzenie w zakresie łączności publicznej, a także, jest działaniem o znaczeniu lokalnym, gdyż realizacja inwestycji miałyby służyć zapewnieniu dostępu do usług telekomunikacyjnych mieszkańcom gminy Zabierzów.

Jednocześnie Prezes UKE zauważa, że uzgadnia Projekt decyzji jedynie w zakresie urządzeń łączności publicznej. Poza kompetencją Prezesa UKE znajduje się natomiast ocena zgodności inwestycji z przepisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, gdyż dokonuje jej wyłącznie starosta w ramach decyzji merytorycznej – tak jak tego wymaga art. 124 ust. 1 *in fine* u.g.n. – która jest następnie poddana kontroli instancyjnej i sądowej. Odmienne zapatrywanie skutkowałoby swoistą kontrolą merytoryczną decyzji starosty przez organ uzgadniający, co stanowiłoby zaprzeczenie wyłączności kontroli merytorycznej decyzji przez organ wyższego rzędu w toku instancji i naruszałoby zasadę ogólną wynikającą z przepisu art. 15 k.p.a. Odnosząc te uwagi do niniejszej sprawy zauważyć należy, że Organ odmówił ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości z uwagi na fakt sprzeczności inwestycji (naziemna linia telekomunikacyjna na podbudowie energetycznej) z przepisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, ustanawiającymi wymóg wyłącznie doziemnego sposobu lokalizacji inwestycji telekomunikacyjnych. Prezes UKE, wobec braku podstaw do badania zgodności inwestycji z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, nie oceniał Projektu decyzji w tym zakresie.

Powyższe pozwoliło Prezesowi UKE uznać Projekt decyzji, w zakresie urządzeń łączności publicznej, za odpowiadający prawu.

Z uwagi na powyższe Prezes UKE orzekł, jak w sentencji.

POUCZENIE

Strona niezadowolona z niniejszego postanowienia może zwrócić się do Prezesa UKE z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy. Wniosek można składać w terminie 7 dni od dnia doręczenia niniejszego postanowienia (art. 106 § 5 w związku z art. 127 § 3, art. 141 § 2, art. 144 k.p.a. oraz art. 206 ust. 1 Pt).

z up. Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej

Dyrektor Departamentu

Techniki

Tomasz Karamon

Dokument podpisany elektronicznie

Otrzymuje:

1. **Józef Woch**
prowadzący działalność gospodarczą pod firmą **Józef Woch CYBERNET WMW**
ul. Krakowska 172
32-080 Zabierzów

2. **Wanda Tylek**
ul. Stachiewicza 15/18
31-303 Kraków

Do wiadomości :

Starosta Krakowski
ul. Przy Moście 1
30-508 Kraków